

Arrest

nr. 250 284 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165/2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 september 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE BEKER, die loco advocaat G. VAEREWYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 maart 2018 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 juni 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) de beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek.

Op 20 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : T.

voornaam : I.

geboortedatum : (...)1995

geboorteplaats : Skopje

nationaliteit : Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19/06/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele en materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“III.2.1. Het middel bestaat uit een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de formele en materiele motiveringsplicht, en de hoorplicht, doordat de besteden beslissing werd genomen zonder dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker volledig en correct werd behandeld en zonder hem te horen en doordat het bevel om het grondgebied te verlaten geen individueel onderzoek heeft : gevoerd waarbij men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de besteden beslissing is gebaseerd op artikel 52/3, §1 Vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7. eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft

geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2. §1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.."

Artikel 2 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit:

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt voorzien omdat verzoeker "(...) verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoeker is op heden inderdaad niet in het bezit van deze documenten, daar hij deze bij zijn verzoek om internationale bescherming heeft afgegeven aan de DVZ.

Zoals reeds aangegeven, werd voormeld verzoek niet volledig, noch correct behandeld (zie hierna meer).

Concluant werd immers niet eens gehoord door het CGVS. ondanks dat er geen enkele reden voorhanden was om zulks niet te doen.

Vervolgens werd dd. 20/09/2019 door de gemachtigde voor de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie, met name attaché (...), zonder enige onderzoek en zonder enige motivatie, meegedeeld aan verzoeker dat zijn verzoek om internationale bescherming werd geweigerd (stuk 2).

(...)

Een onderliggende beslissing van het CGVS/RVV, waarnaar in voormeld schrijven nochtans wordt verwezen, werd evenwel niet meegestuurd, noch heeft verzoeker kennis van een dergelijke beslissing.

Samen met voormeld schrijven werd het besteden bevel aan verzoeker overgemaakt (stuk 1).

Na kennisname van het voorgaande heeft de raadsman van verzoeker navraag gedaan omtrent het bestreden bevel en de onderliggende beslissing van het CGVS/RVV (stuk 5).

Bij e-mail van 01/10/2019 heeft attaché (...) louter aangegeven (Ibid.):

"Wat de DVZ betreft: dit bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een definitieve beslissing van het CGVS.

Ik laat het in deze dus aan het CGVS om een antwoord te verschaffen wat betreft hun beslissing. Indien deze beslissing ingetrokken wordt, of er alsnog een schorsend beroep tegen kan en wordt ingediend, kan U mij dit laten weten want in dat geval valt de grond voor het bevel om het grondgebied te verlaten weg. In tussentijd blijft het BGV onverminderd geldig."

Verzoeker mocht tot op heden nog steeds geen kennisnemen van de definitieve beslissing van het CGVS, waarvan sprake, hoewel deze werd opgevraagd.

In casu moet vooreerst worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet met alle omstandigheden eigen aan het geval rekening wordt gehouden bij de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien werd door verweerder duidelijk een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd zonder een individueel onderzoek waarbij men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval, waardoor verzoeker, gezien de verstreckende gevolgen van dergelijk bevel op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld (zie ook arresten RvV. Nr. 92 111 en RvV nr. 104 767, dd. 31/03/2013).

Daarenboven houdt de motivatie vervat in het bestreden bevel kennelijk geen enkel verband met het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, dat zou zijn afgewezen.

Aldus is er sprake van een schending van de formele en materiele motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarenboven moet worden aangenomen dat ook de hoorplicht is geschonden.

In casu werd verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming immers nooit gehoord door het CGVS, noch ontving hij enige uitnodiging daartoe.

Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie aangezien de Vreemdelingenwet gedeeltelijk een omzetting is van art. 11 van de Richtlijn 2008/115/CE3

Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ 22/11/2012, C-277/11, overweging 81-88):

"Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98. Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr blz I-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie. 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7. en 18 oktober 1989. Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is. zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op do zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P. Jurispr blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran. C-27/09 P, nog met gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging."

In casu staat vast dat de impact van de bestreden beslissing, alsook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dermate is dat aan verzoeker de mogelijkheid had moeten worden gegeven om uiteen te zetten welke persoonlijk omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht.

Verzoeker verwijst o m naar de redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming.

Tot slot is een verder verblijf in België noodzakelijk, daar verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming opnieuw zal moeten worden behandeld in graad van beroep en desnoods zelfs opnieuw zal moeten worden aangevraagd.

Het moet dan ook worden aangenomen dat verweerster geen bevel om het grondgebied te verlaten had mogen opleggen.

Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaatsst."

2.2 Verzoeker betoogt in essentie dat hij geen kennis heeft van een beslissing van de CGVS van 19 juni 2019 inzake zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt vast, overeenkomstig de stukken van het administratief dossier, dat de CGVS op 19 juni 2019 een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek heeft genomen. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier eveneens dat de CGVS op 6 november 2019 voormelde beslissing heeft ingetrokken.

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°."

Ingevolge de intrekking van 9 november 2019 van de beslissing van de CGVS van 19 juni 2019 waarbij de behandeling van het verzoek werd beëindigd, wordt de beslissing geacht nooit te hebben bestaan. Aldus kan het bestreden bevel dat is genomen met toepassing van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet en met uitdrukkelijke verwijzing naar de beslissing van 19 juni 2019 die werd ingetrokken op 6 november 2019 evenmin standhouden. Gelet op het bepaalde van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat geen bijlage 13^{quinqüies} kan worden genomen dan nadat de CGVS het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd. Ingevolge de intrekking van de beslissing van 19 juni 2019 en voor een goede rechtsbedeling is vereist dat ook het thans bestreden bevel uit het rechtsverkeer wordt verwijderd door een vernietiging.

De schending van de formele motiveringsplicht wordt aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 september 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN